

Statutu S. D. M. S. vyvíjeti začala. 3. Obecné zásady právních řádů. Všecky právní řády civilisovaných států dopouštějí vyvlastnění to buď s výslovnou neb aspoň s mlčelivou výhradou, že, nařídí-li to zákon z důvodu veřejného blaha, je přípustno vyvlastnění i za náhradu jen částečnou neb i bez náhrady. Jde tedy jen o důvod veřejného blaha, jenž jest ideí vyvlastnění immanentní jako jeho pojmová známka. V čsl. agrární reformě jde o sociální reformu, a tím je řečeno vše, neboť sociální reformy slouží ku blahu státu, aspoň se z toho úmyslu a k tomu účeli všecky reformy v život uvádějí. *Salus rei publicae suprema lex.* Není pravda, že je soukromé vlastnictví nedotknutelné, neboť vyžaduje-li toho *salus rei publicae*, vždy se ho stát dotknouti může; co však je vskutku nedotknutelné, je toto právo státu, právo jeho svrchovanosti, teritoriální výsosti, právo zaříditi se v území svém, jak mu jeho zájem a potřeba velí. Práví-li člověk *my house my castle*, »můj domov, můj hrad«, tedy praví stát »má země, můj hrad«, zde já mám právo svrchovanosti a seburčení, a to jest právo svaté a nedotknutelné, *sacrosanctum*, můj *habeas corpus act* vůči všem státům druhým, moje magna charta *libertatis*, toho já nedovolím nikomu se dotýkati a proto *noli me tangere*, ruce pryč.

Pan Vallotton nemá pravdu, tím více tedy musí nejvyšší soud litovati, že vybočuje z obvyklých forem, neboť žádný právní omyl neospravedlňuje tón, jehož užívá o suverenním čsl. státu a jeho agrární reformě, a to obraceje se k nejvyššímu soudu státu, jehož se dotýká a jenž jako obnovený stát český jest jedním z nejstarších v Evropě ztráceje se vznikem svým v nejranějším středověku. Práví-li, že stěžovatelé »jsou oběti konfiskace sotva zastřené«, že jest to »znásilnění nabytých práv« neb »znásilnění obecného práva«, že čsl. stát »porušil právní záruky mezinárodního práva« a že může »na příště býti přidržen, aby se podrobil odsuzujícímu rozsudku, jenž proti němu z toho důvodu bude vydán«, sluší tyto docela nemístné projevy s rozhodností odmítnouti.

Čís. 6977.

Podmínky přípuštění kandidáta advokacie k advokátní zkoušce.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1927, R I 210/27.)

V r c h n í z e m s k ý s o u d nevyhověl žádosti kandidáta advokacie, by byl přípuštěn ke zkoušce advokátní, poněvadž prokázal místo zákonem (§ 5 (4) zák. ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 Sb. z. a n.) vyžadované nejméně tříleté praxe advokátní pouze praxí dvouletou a na výhodu v § 5 (7) cit. zákona a vládním nařízením ze dne 6. září 1922, čís. 262 Sb. z. a n. § 1 č. 2 uvedenou platného nároku činiti nemůže, poněvadž v době od 12. září do 12. října 1922 (§ 2 cit. vládního nařízení) nebyl zapsán v seznamu kandidátů advokacie.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rozeznávati dlužno dobu praxe potřebnou k zápisu do seznamu advokátů a dobu praxe potřebnou k připuštění k advokátní zkoušce, o níž v tomto případě jde, neboť jako rozeznával tu advokátní řád (§ 1 písm. d) a § 2 oproti řu 1 písm. e) a řu 3), tak rozeznává také nyní zákon ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. (§ 1 odst. (2) písm. e), a § 5 odst. (1)—(3), (5)—(7) oproti § 1 (2) písm. f) a § 5 odst. (4), (6), (7). Nyní platí pro otázku, o níž jde, toliko předpisy tohoto zákona, protože je již po 1. lednu 1925, do kteréhož dne stačil výkaz podmínek podle práva staršího (§ 5 (6) cit. zák.) a předpisů dalších níže citovaných. Podle řu 5 (4) cit. zák. může býti připuštěn ke zkoušce advokátní toliko ten, kdo byl po tři roky prakticky zaměstnán v právní službě u advokáta, a to žadatel prokázaně nebyl, maje teprve dvě léta této praxe. Podle vládního nařízení ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n., může býti připuštěn k advokátní zkoušce kandidát, který má praktického zaměstnání aspoň dva roky u advokáta a půl roku u úřadů řu 5 (1) cit. zák. čís. 40/22, což by žadatel sice měl, maje k uvedené dvouleté advokátní praxi ještě praxi u ministerstva zahraničí od 1. srpna 1920 do 11. července 1922, avšak § 2 téhož nařízení tuto výhodu váže na podmínku, by žadatel byl zapsán v seznamu kandidátů od 12. září do 12. října 1922, což stěžovatel nebyl. Tedy ani tento případ nedopadá. Žadatel dovolává se ovšem ještě vládního nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb., jehož výhody prý mu příslušejí. Ale, i kdyby tomu tak bylo, nebyl by v právu, neboť opět nesplnil podmínek zde k advokátní zkoušce vyžádaných, t. j. nemá šestiměsíční praxe u soudu, jíž je třeba k dvouleté, pokud se týče jednorocní službě právní u advokáta (čl. I. čís. 1 odst. 2 a 3). Mýlí se pořád tím, že mu byla výborem advokátní komory započtena do advokátní praxe podle řu 2 adv. ř. vojenská služba od 1. srpna 1915 do 6. prosince 1919, tedy 4 léta, 4 měsíce a 6 dní, ale toto započtení vztahuje se jen na dobu praxe potřebnou k zápisu do seznamu advokátů, nikoli však na dobu praxe potřebnou k advokátní zkoušce, jak již shora vyloženo. Pokud se stěžovatel domnívá míti práva nabytá (§ 5 (7) zák. č. 40/22) a to právě, jak se zdá, z vl. nař. č. 651/1919 odkazuje se na rozhodnutí čís. 5395 sb. n. s., v němž ta otázka ve smyslu pro něho nepříznivém podrobně vysvětlena.

Čís. 6978.

Ucházení se o hlasovací právo ve vyrovnání pro část zástavní pohledávky podle názoru věřitelova nekrytou a hlasování samo domněle nekrytým zbytkem, není činem, jímž by věřitel dával beze všech pochybností na jevo vůli, že se chce vzdáti svého zástavního práva na nekrytý zbytek.

Není zvláštní výhodou podle řu 47 vyr. ř., že pro část zástavní pohledávky, s níž věřitel hlasoval ve vyrovnání, trvá i na dále právo zástavní a že za vyrovnací kvotu nabyt zástavní věřitel jak i ostatní věřitelé záruky.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1927, Rv I 1606/26.)